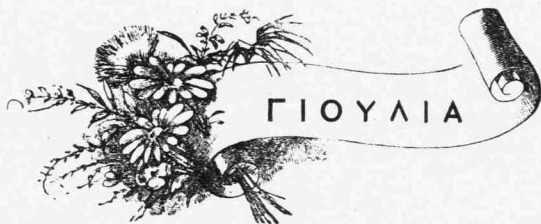

μοί σπιθιβολούν, εκφράζοντας πλειότερον ακόμη και τῆς μουσικοτάτης ἀπαγγελίας, τῆς Ἑπτανησιακῆς. Ἡρεμος ἐν ἀρχῇ, τρικυμιώδης εἶτα, καταλήγει εἰς ἐκάστην στροφὴν εἰς ἓνα παραπονετικόν, κλαυθμηρόν, οἰκτίρμονα τόνον, ἐνῶ ἡ μία χεὶρ αἰωνίως ἀνεβοκατεβάζει τὸν μαλακὸν πῆλον, ὅστις σπανίως ἐγκαταλείπει τὴν κεφαλὴν του. Καὶ ἀπαγγέλλων ρίπτει ἐπὶ τοῦ ἀκροατοῦ βλέμμα σατανικώτατον, τὸ ὁποῖον εἰς μίαν ἐκφρασιν μίσους, ἢ πρωτοτύπου ιδέας, ἀστράπτει ἐν θριάμβῳ. Ἄρκει ἄλλως τε ν' ἀγνώσῃ τις τοὺς « Ἀγῶνας » του, ποίημα ἰσχυρὰς ἐμπνεύσεως, ἵνα ἔχῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ποιητοῦ. — Ὅπως ἰδιορρυθμῶς ἀπαγγέλλει, ἐπίσης ἰδιορρυθμῶς γράφει τὰ ποιήματά του· οὐδέποτε ἐπὶ γραφείου. Πάντοτε τὰ σχεδιάζει καθ' ὁδόν, τὰ πρῶτα δ' εἰς πεζὸν σχέδια καταστρώνει εἰς κम्मίαν γωνίαν ἀποκέντρου καφενεῖου, εἰς ἓν προστυχὸν τεμάχιον χάρτου, πρὸ ἐνὸς κυπέλλου καφέ.

Οἱ κρόταφοὶ του τώρα μόλις λευκαίνονται, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐξητηλήθη σχεδόν. Μεριζεῖ μεταξὺ τῶν στίχων καὶ τῶν μικρῶν του τέκνων παρ' οἷς ἐπέχει καὶ θέσιν μητρός, πᾶσαν τὴν στοργὴν, ἀν δὲ αἱ κοινωνικαὶ περιπέτειαι τὸν θέλουν ὄμμα, ἢ ποιητικὴ ἐγκαρτέρησις χαρίζει σήμερον εἰς τὸ πνεῦμά του ἀφθονωτάτας ἐμπνεύσεις, ἱκανὰς νὰ ἐκμηδενίσωσι τὰς ἐπιβουλὰς τῆς Μοίρας.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄσε με, κόρη ὀλόξανθη,
 Ἐπὶ σκότος ποῦ με ζώνει,
 Ἄσε νὰ ζῶ μονάχος μου
 Ἐπὶ τὴν ἄφωνη ἐρημιᾷ.
 Φθάνουν σ' ἐμὲ τὰ βάσανα,
 Φθάνουν σ' ἐμένα οἱ πόνοι,
 Ἄλλη δὲ θέλω γύρω μου
 Νὰ βλέπω συντροφιά.

✽

Κύττα τὸ γκιώνη, κόρη μου,
 Σὰν λίγο φῶς προβαίνει,
 Πῶς ρυάζεται καὶ κρύβεται
 Ἐπὶ τὰ ὀλόπικνα κλαδιά,
 Κ' ἐγὼ γυρτὸς ἔς τὸν ὦμό σου
 Μὲ τὴ φωνὴ σθυμμένη,
 Ὡσὰν ἰδῶ τὰ μάτια σου
 Οὐρλιάζω τρομερά.

✽

Ἰσαε νομίζεις, κόρη μου,
 Πῶς σ' ἔγω λησμονήσει
 Γιατί πλεῖα τώρα ὁ δύστυχος
 Δὲ φαίνομαι σ' ἐσεῖ.
 Κ' ἴσως κ' ἐσὺ ἔς τὸ πείσμα σου
 Θᾶχης κ' ἐμὲ μισήσει,
 Μὰ ἐγὼ τὰ μαῦρα μάτια σου
 Δὲ λησμονῶ ποτέ.

Ὅταν ἐμένα σκέφτεσαι
 Θὰ βλέπῃς ἐμπροστά σου
 Σὰν ἓνα μαῦρο φάντασμα
 Νὰ φεύγῃ βιαστικά,
 Κ' ἐγὼ σὰν συλλογίζομαι
 Τὰ μάτια τὰ γλυκὰ σου,
 Μιὰ φλόγα ἀνάφτει μέσα μου
 Καὶ καίει τὰ σωθικά.

ΟΤΑΝ σ' ἐμὲ δὲ φαίνεσαι
 Μὲ τὸ γλυκὸ σου μάτι
 Νὰ φέρῃς μεσ' ἔς τὰ στήθη μου
 Κρυφὴ παρηγοριά,
 "Ω! πόσο, πόσο ἡ σκέψι μου
 Σκληρότερη σὲ πλάττει,
 Πόσα φριχτὰ μαρτύρια
 Γροικῶ μεσ' ἔς τὴ καρδιά.

✽

Ὁ λογισμὸς μου ὀλόφτερος
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανιέται
 Κάτι ἔς τὴ γῆ γυρεύοντας
 Νὰ πλάσῃ ἀφ' τὴ χαρά,
 Μὰ ἐμπρὸς μου ἀχνὸ ἓνα φάντασμα
 Ἄγάλι, γάλι σθυέται
 Καὶ μόνο σάρκα ὀλόφλογη
 Λαβαίνει ἡ συφορά.

✽

ΓΥΡΕΩ τὴν εἰκόνα σου
 Κ' ἐγὼ νὰ λησμονήσω,
 Τὰ ὀλόμαυρα τὰ μάτια σου,
 Τὴ μαγικὴ φωνή
 Καὶ ἔς τὴν καρδιά τὴ δύστυχη
 Τὴ λησμονιὰ νὰ κλείσω,
 Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ στήθος μου
 Νὰ πάψῃ νὰ πονῇ.

✽

Ἄλλ' ὅταν συλλογίζομαι
 Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
 Θαρρῶ πῶς βλέπω ἀγνάντια μου
 Νὰ τρέχῃ μιὰ φωτιά,
 Ποῦ ἀνοίγει εὐθὺς τὸ στήθος μου
 Κι' αἰσθάνομαι μιὰ λαύρα
 Ποῦ μεγαλώνει μέσα μου
 Καὶ φθείρει τὴν καρδιά.

✽

ΦΟΒΟΥΜΑΙ, κόρη, ὁ δύστυχος
 Κ' ἐσὺ μὴ μὲ μισήσῃς,
 Ὅπως πολλαῖς μοῦ χύσανε
 Φαρμάκι ἔς τὴν καρδιά,
 Κι' ἀπὸ μακρὰ τὴν ὄψι μου
 Δὲ θέλω ν' ἀντικρύσῃς
 Καὶ γέρω εὐθὺς τὸ βλέμμα μου
 Γεμάτο ἀπελπισιά.

✽

Γιὰ μένα, κόρη ἀσύγκριτη,
 Δὲ θέλω νὰ ὑποφέρῃς,
 Θέλω κ' ἐμένα ἀδιάφορη
 Γιὰ πάντα νὰ θωρῆς,
 Πῶς σ' ἀγαπῶ, πῶς φθείρομαι
 Ἐσὺ κι' ἂν δὲ τὸ ξέρῃς,
 Θὰ ξέρω ἐγὼ μονάχος μου
 Πῶς δὲ θὰ μὲ μισῆς.

✽

ΘΕΡΜΑ ἔς τὸ στήθος σ' ἔσφιγγα,
 Σ' ἐφίλια μεσ' ἔς τὸ στόμα
 Καὶ σοῦ κρατοῦσα ἀχόρταγα
 Δεμένο τὸ λαιμό,
 Κ' ἐνῶ τὸ βλέμμα μου ἄστραφτε
 Καὶ μῶτρεμε τὸ σῶμα,
 Δὲν ἀγροικοῦσα, κόρη μου,
 Ἐστὰ στήθη ἓνα παλμό.

(Ἰανουάριος 1899)

Ἐστὰ χεῖρα μου τ' ἀμέτρητα
 Σθυμένῃ μὲ θωροῦσες
 Καὶ μῶλεγες νὰ φύγουε
 Μὴ μᾶς πλακώσῃ ἡ αὐγή,
 Κ' ἐγὼ βουθὸς κι' ἀναίσθητος
 Τὴν ὥρα ποῦ μιλοῦσες,
 Μι' ἀγάπη ὠνειρευόμουν
 Ὅχι γι' αὐτὴ τὴ γῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ